

ကြယ်လေး

အမှန်ခွန်အားရဲ့စေညွှန်ရာ

နှစ်ယောက်သား တွေ့တိုင်းလည်း တီတီတာတာ သိပ်မပြောတတ်
ကျွန်မချွဲနဲ့တာလည်း သိပ်မကြိုက်တဲ့ မောင့်ကို တစ်ခါတလေ မချင့်မရဲ
ဖြစ်မိပေမဲ့ ကျွန်မကို တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုနဲ့ တင်
မောင့်ကို ကျွန်မရဲ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ မြှုပ်နှံပြီး ချစ်ရဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

ကြည်လဲ့ပြာပြာ

အခန်း (၁)

.....

YUFL ပရဝဏ်တစ်ခုလုံး တိတ်တိတ်ဆိတ် နေပါသည် ။ ဂိတ်ဂျူတီချို

နံ စေ့ပြီမို့ ကြည်လဲပြာပြာ တစ်ယောက် ဌာနကို ပြန်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတုန်း
မှာ ပဲ ...

"ကြည်ပြာ ကြည်ပြာ မဟုတ်လား ..."

ရုတ်တရက် ခေါ်သံကြားလိုက်တာကြောင့် ဂိတ်ပေါက်ကနေ
ကျောင်းထဲဝင်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားပါ
တယ်

‘ကြည်ပြာတဲ့ လား ...’

ကြည်လဲပြာပြာဆိုတဲ့ ကျွန်မကို ကြည်ပြာလို့ ခေါ်မယ့်လူက သူတစ်
ယောက်ပဲရှိပါတယ်။

ကျွန်မ နောက်လှည့် ကြည့်မိလိုက်တော့ ဟုတ်ပါတယ် သူမှ သူပဲ
ကျွန်မတစ်သက်လုံးမှာ ပြန်မတွေ့တော့ဘူးလို့ ထင်နေခဲ့တဲ့ လူတစ်
ယောက် ..

ရုတ်တရက် ကျွန်မနှုတ်ဖျားက ထွက်လာတဲ့ နာမ်စားတစ်ခု

"မောင် ..."

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခေါ်သံက နှုတ်ခမ်းဝမှာ တင်ပဲ အဆုံးသတ်သွားသ
လို ကျွန်မရဲ့ ဦးနှောက်က လှို့ဆော်မှုကို ချက်ချင်းပဲ တုံ့ပြန်လိုက်မိပါ
တယ်

အဲဒါကြောင့် တကယ်တမ်း ထွက်လာတာက ...

"ဪ... ကိုဇင်မင်း ... ရှင်ပဲကိုး " ...

သူ အရင်အတိုင်းပါပဲ စတစ်ကော်လာ လက်ရှည်ကို လက်မောင်းအ
ထိ ခေါက်တင်ထားတယ် ယောပုဆိုးဝတ်ထားပြီး အမြဲစီးနေကျ အော

ကတ္တီပါ ဖိနပ်ကို စီးလျက်ပေါ့။

သူ့မျက်နှာကို မြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မရဲ့ စိတ်တွေက လွန်ခဲ့တဲ့
လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်ကာလဆီက ကျွန်မ မေ့ထားခဲ့တဲ့ အတိတ်တစ်ခု
ဆီကို ပြန်ရောက်သွားစေပါတယ်။
